

NORGES HØYESTERETT

K J E N N E L S E

avsagt 9. juni 2020 av Høyesterett i avdeling med

dommer Hilde Indreberg
dommer Knut H. Kallerud
dommer Arne Ringnes
dommer Wenche Elizabeth Arntzen
dommer Kine Steinsvik

HR-2020-1201-A, (sak nr. 20-007980SIV-HRET)
Anke over Norges Høyesteretts kjennelse 15. oktober 2012

A (advokat Giske Elisabeth Brungot – til
prøve)

mot

X kommune (X kommune v/advokat Øyvind Grødal – til
prøve)

B

C (advokat Mette Yvonne Larsen)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Ringnes:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder spørsmålet om en begjæring om gjenåpning av en kjennelse fra Høyesteretts ankeutvalg etter en fellende dom i Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD), må avvises.
- (3) A fødte en gutt i september 2008. Tre uker etter fødselen ble barnet plassert i beredskapshjem hos B og C. Gutten, som nå er 11 år, har siden da bodd hos B. De er i dag hans adoptivforeldre.
- (4) Etter akutt plasseringen traff fylkesnemnda vedtak om omsorgsovertakelse. Ved Borgarting lagmannsretts dom 22. april 2010 ble fylkesnemndas vedtak stadfestet og A fikk samvær med sønnen to timer fire ganger i året.
- (5) Etter begjæring 29. april 2011 fra A fremmet barneverntjenesten i kommunen tilbakeføringssak for fylkesnemnda. Foranlediget av dette fremsatte kommunen krav om at A skulle fratras foreldreansvaret og at det ble gitt samtykke til at gutten ble adoptert av fosterforeldrene. Fylkesnemnda i Y fattet vedtak 8. desember 2011. Kravet om tilbakeføring av omsorgen ble ikke tatt til følge. A ble fratatt foreldreansvaret og kravet om samtykke til adopsjon ble tatt til følge.
- (6) Fylkesnemndas vedtak ble brakt inn for tingretten. Ved Drammen tingretts dom 22. februar 2012 ble kommunen frifunnet.
- (7) A anket til Borgarting lagmannsrett og gjorde gjeldende at det var vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse og begrunnelse. Hun trakk blant annet frem at tingretten skulle ha innhentet en ny sakkyndig vurdering av hennes nåværende omsorgsevne. Lagmannsretten mente at det ikke var kommet nye opplysninger som tilsa noen endring i mors omsorgsevne og kom til at ingen av vilkårene for samtykke til ankebehandling etter tvisteloven § 36-10 tredje ledd var oppfylt.
- (8) Lagmannsrettens beslutning om samtykkenektelse ble anket til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg avsa kjennelse 15. oktober 2012, jf. HR-2012-1956-U. Utvalget kom enstemmig til at det var klart at anken ikke kunne føre frem og forkastet anken etter tvisteloven § 30-9 annet ledd.
- (9) A klaget til Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD). Hun gjorde gjeldende at avgjørelsen om ikke å bringe omsorgsovertakelsen til opphør og frata henne foreldreansvaret og samtykke til adopsjon, krenket hennes og barnets rett til familieliv etter Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 8. I storkammerdommen fra EMD 10. september 2019 *Strand Lobben med flere mot Norge* konkluderte et flertall på tretten dommere med at artikkel 8 var krenket, mens fire dommere kom til motsatt resultat. Flertallet besto av to fraksjoner på syv og seks dommere. A ble med grunnlag i EMK artikkel 41 tilkjent 25 000 euro i erstatning for ikke-økonomisk skade.

- (10) Etter dette har A inngitt begjæring til Høyesterett om gjenåpning av Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse 15. oktober 2012. Gutten var også ført opp som begjærende part. Hjemmelen for gjenåpning var opplyst å være tvisteloven § 31-4 bokstav b, som gjelder gjenåpning på grunn av feil ved avgjørelsen. Påstanden omfattet også krav om at det foreligger krenkelser av EMK artikkel 8 og at «[f]ylkesnemndas vedtak 15.11 2011 er ugyldig».
- (11) X kommune innga tilsvar. I tilsvaret ble det tatt opp flere prosessuelle forhold ved begjæringen.
- (12) As prosessfullmektig ble skriftlig og muntlig veiledet av Høyesteretts ankeutvalg om innholdet av begjæringen. I ankeutvalgets brev 26. februar 2020 heter det:

«....

A har begjært gjenåpnet Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse 15. oktober 2012 der ankeutvalget forkaster Borgarting lagmannsretts beslutning 22. august 2012 om å nekte As anke over Drammen tingretts dom 22. februar 2012 fremmet. Tvisteloven § 31-2 tredje ledd sier at beslutninger som nekter anke kun kan gjenåpnes på grunn av feil vedrettergangen som nevnt i § 31-3. Grunnlaget for begjæringen er derimot tvisteloven § 31-4 bokstav b, som gjelder gjenåpning på grunn av feil ved avgjørelsen. Ankeutvalget vurderer derfor å avvise begjæringen, slik den nå er begrunnet. I så fall må A eventuelt sette frem begjæringen for en sideordnet tingrett, jf. tvisteloven § 31-1 tredje ledd.

Det ble i telefonsamtalen også minnet om at fristen for å begjære gjenåpning er seks måneder etter at parten ble kjent med det forhold begjæringen bygger på, jf. tvisteloven § 31-6 første ledd.»

- (13) I prosesskriv 3. mars 2020 ble tvisteloven § 31-3 bokstav d anført som hjemmel for gjenåpning. Videre fremmet A 10. mars 2020 begjæring til Asker og Bærum tingrett om gjenåpning. Tingretten har stanset behandlingen i påvente av utfallet av saken for Høyesterett.
- (14) Høyesteretts ankeutvalg har besluttet at begjæringen om gjenåpning skal avgjøres av Høyesterett i avdeling med fem dommere, jf. tvisteloven § 31-8 første ledd, jf. § 30-9 fjerde ledd, jf. domstolloven § 5 første ledd annet punktum. Det er videre besluttet at forhandlingene for Høyesterett begrenses slik at det foreløpig bare forhandles om begjæringen om gjenåpning skal avvises, jf. tvisteloven § 31-8, jf. § 30-14 tredje ledd.
- (15) Ankeutvalget mente at det ikke var grunn til å innvilge barnet partsstatus på det nåværende stadium av saken eller til å be advokat Brungot fremlegge prosessfullmakt som godtgjør at hun representerer barnet, jf. tvisteloven § 3-4 andre ledd.
- (16) Ved prosesskriv 27. april 2020 fremsatte advokat Mette Yvonne Larsen begjæring på vegne av adoptivforeldrene om at de skal gis partsstatus i gjenåpningssaken. A motsatte seg dette. Høyesteretts ankeutvalg traff beslutning 6. mai 2020 hvor adoptivforeldrene ble gitt partsstatus.

Partenes syn på saken

- (17) Begjærende part – A – har i korthet gjort gjeldende:
- (18) Begjæringen kan ikke avvises. EMK artikkel 46 pålegger staten å gi full reparasjon for krenkelsen av konvensjonen og en plikt til å gjenopprette situasjonen til det den var før krenkelsen fant sted. Resultatet i EMDs storkammerdom innebærer at Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse skal gjenåpnes. Det innebærer videre at A har krav på at Høyesterett skal avsi dom for at EMK er krenket. EMDs dom gir henne også krav på at Høyesterett avsier dom for at fylkesnemndas vedtak om ikke å bringe omsorgsovertakelsen til opphør, men i stedet beslutte fratakelse av foreldreansvar og adopsjon, er ugyldig. Subsidiært anføres det at lagmannsrettens ankenektelse oppheves. Adopsjonsvedtaket samt fratakelsen av foreldreansvaret og omsorgsovertakelsen må oppheves ved ny behandling i lagmannsretten.
- (19) Det anføres videre at vilkårene i tvisteloven § 31-3 bokstav d er oppfylt, ettersom saksbehandlingen som EMD kritiserte, også knytter seg til behandlingen i Høyesteretts ankeutvalg, se særlig avsnitt 220 i storkammerdommen.
- (20) A har nedlagt slik påstand:
- «Prinsipalt
1. Høyesteretts avgjørelse av 15. oktober 2012 gjenåpnes.
2. Høyesterett realitetsbehandler de etablerte krenkelser.
- Subsidiært
1. Høyesteretts avgjørelse av 15. oktober 2012 gjenåpnes.
2. Lagmannsrettens beslutning oppheves.
- For begge tilfeller:
1. Det offentlige tilkjennes sakens omkostninger.»
- (21) X kommune har i korthet gjort gjeldende:
- (22) Begjæringen må avvises. Det bestrides ikke at EMDs dom i Strand Lobben-saken er et gjenåpningsgrunnlag etter tvisteloven § 31-3 første ledd bokstav d. Kritikken fra EMD gjelder imidlertid ikke saksbehandlingen i ankeutvalget, jf. tvisteloven § 31-2 tredje ledd.
- (23) Begjæringen må også avvises på grunn av mangler ved innholdet. Kommunen slutter seg her til adoptivforeldrenes anførsler.
- (24) X kommune har nedlagt slik påstand:
- «Begjæringen om gjenåpning avvises.»
- (25) B og C har i korthet gjort gjeldende:
- (26) Adoptivforeldrene slutter seg til kommunens anførsler. Et selvstendig avvisningsgrunnlag er videre at begjæringen ikke oppfyller kravene i tvisteloven § 31-7 jf. § 9-2 tredje ledd.

- (27) B og C har nedlagt slik påstand:
- «1. Begjæringen om gjenåpning avvises.
 2. Det offentlige tilkjennes sakens omkostninger.»

Mitt syn på saken

EMK artikkel 46

- (28) EMK artikkel 46 nr. 1 fastsetter at «[t]he High Contracting Parties undertake to abide by the final judgment of the Court in any case to which they are parties». Av artikkel 46 nr. 2 fremgår at Europarådets ministerkomité er tillagt oppgaven å føre tilsyn med fullbyrdelsen av dommen. Artikkel 46 innebærer at medlemsstaten etter at krenkelse er konstatert, ikke bare plikter å avslutte en vedvarende krenkelse, men også å reparere følgene av krenkelsen så langt som mulig slik at den krenkede part så vidt mulig stilles i samme posisjon som vedkommende ville vært dersom krenkelsen ikke hadde skjedd, jf. EMDs storkammerdom 29. mai 2019 *Ilgar Mammadov mot Aserbajdsjan* avsnitt 150.
- (29) Det vil primært være opp til medlemsstatene selv å avgjøre på hvilken måte de vil følge opp sine forpliktelser etter artikkel 46, jf. Rt-2010-396 avsnitt 26 og Mammadov-dommen avsnitt 148. Etter norsk rett er muligheten for gjenåpning et sentralt virkemiddel i denne sammenheng. I sivile saker kan gjenåpning begjæres hvis en bindende avgjørelse av en internasjonal domstol eller en uttalelse fra FNs menneskerettskomité i samme saksforhold tilsier at avgjørelsen var basert på uriktig anvendelse av folkeretten, jf. tvisteloven § 31-4 bokstav b, eller hvis det i klagesak mot Norge i samme saksforhold er fastslått at saksbehandlingen har krenket en konvensjon som etter menneskerettsloven gjelder som norsk lov, jf. § 31-3 første ledd bokstav d. Den sistnevnte bestemmelsen står sentralt i saken her, og jeg kommer nærmere tilbake til innholdet av den.
- (30) Det kan imidlertid ikke utledes noen alminnelig plikt for medlemsstatene til å sørge for gjenåpning av rettsavgjørelser for at reparasjonsplikten skal være oppfylt, se avsnitt 26 med videre henvisninger i Rt-2010-396. Et vilkår for gjenåpning er at dette er nødvendig for å reparere konvensjonsbruddet, jf. avsnitt 33 i samme dom. Dessuten fastsetter tvisteloven § 31-5 begrensninger i retten til gjenåpning. Etter tredje ledd i denne bestemmelsen finner gjenåpning ikke sted dersom det er rimelig sannsynlighetsovervekt for at en ny behandling av saken ikke vil lede til en endring av betydning for parten.
- (31) Forpliktelsen etter artikkel 46 må imidlertid forutsette at domstolen som har gjenåpningsbegjæringen til behandling, foretar en grundig prøving av vilkårene for gjenåpning og at den prejudisielle vurderingen etter § 31-5 tredje ledd er basert på et forsvarlig avgjørelsesgrunnlag.
- (32) A har i prosedyren for Høyesterett lagt stor vekt på Mammadov-dommen. Som jeg har vært inne på, er det i avsnitt 150 redegjort for de generelle prinsippene for reparasjon etter artikkel 46. For øvrig har saksforholdet ikke noen berøringspunkter med Strand Lobben-saken. EMD hadde i en dom i 2014 kommet til at staten Aserbajdsjan hadde krenket Ilgar Mammadovs rettigheter etter EMK da han ble siktet og fengslet uten skjellig grunn til mistanke. Til tross for denne dommen og oppfølgninger fra

Ministerkomiteen forble han frihetsberøvet i fire år etter EMDs dom. Dette var grunnlaget for at staten Aserbajdsjan ble funnet å ha krenket artikkel 46.

- (33) Jeg konkluderer på dette punkt med at spørsmålet om avvisning av begjæringen om gjenåpning av Høyesteretts ankeutvalgs kjennelse må avgjøres etter tvistelovens bestemmelser. A har som nevnt fremsatt en parallell begjæring til en sideordnet tingrett om gjenåpning av tingrettens dom i adopsjonssaken. Slik saken her ligger an, er spørsmålet da i realiteten hvilken instans som skal behandle gjenåpningsbegjæringen.

Spørsmålet om avvisning etter tvisteloven

- (34) Når en sak har vært behandlet i flere instanser, følger det av tvisteloven § 31-2 annet ledd første punktum at det bare er avgjørelsen i siste instans som kan gjenåpnes. I annet punktum er det bestemt at dette ikke gjelder «hvis grunnlaget for gjenåpning er forhold som lå utenfor rammen av behandlingen der».
- (35) Høyesteretts ankeutvalgs avgjørelse som kreves gjenåpnet, gjelder forkastelse av anke over lagmannsrettens beslutning om ikke å gi samtykke til å fremme As anke over tingrettens dom, jf. tvisteloven § 36-10 tredje ledd. Høyesterett kan ved slik anke bare prøve lagmannsrettens saksbehandling, jf. tvisteloven § 29-13 femte ledd. Dette omfatter blant annet om de lovbestemte vilkårene for ankebehandling i lagmannsretten er oppfylt, herunder om det er vesentlige svakheter ved tingrettens avgjørelse eller saksbehandling, jf. § 36-10 tredje ledd bokstav c. Ved prøvingen har Høyesterett full kompetanse. Jeg viser til Høyesteretts storkammerdom HR-2020-661-S avsnitt 60. I avsnitt 61 oppsummerer førstvoterende hva Høyesterett skal prøve:

«Som ledd i denne prøvingen må Høyesterett – på samme måte som lagmannsretten – vurdere om tingrettens saksbehandling, herunder dens beslutningsgrunnlag og begrunnelse, medfører at det kan foreligge en krenkelse av retten til familieliv etter Grunnloven § 102 eller EMK artikkel 8 dersom tingrettens dom blir stående som endelig avgjørelse i saken.»

- (36) Det fremgår av dette at det ligger *innenfor rammen* av Høyesteretts kompetanse å prøve tingrettens saksbehandling og om den krenker EMK artikkel 8. Unntaket i § 31-2 annet ledd annet punktum kommer derfor ikke til anvendelse i vår sak, og dette er heller ikke anført av kommunen. For den type avgjørelse som saken her gjelder, oppstiller imidlertid paragraf 31-2 tredje ledd en særlig bestemmelse om adgangen til gjenåpning:

«Beslutninger som nekter anke, og kjennelser som forkaster en begjæring om oppfriskning, kan bare gjenåpnes på grunn av feil ved rettergangen nevnt i § 31-3.»

- (37) Bestemmelsen gjelder også for kjennelser om å forkaste anke over en beslutning om å nekte samtykke til å fremme en anke, se HR-2020-615-U avsnitt 3 med videre henvisninger.
- (38) Paragraf 31-3 angir fem saksbehandlingsfeil som kan gi grunnlag for gjenåpning. I saken her er det alternativet i bokstav d som er relevant. Der er det – som tidligere nevnt – bestemt at gjenåpning kan begjæres:

«hvis det i klagesak mot Norge i samme saksforhold er fastslått at saksbehandlingen har krenket en konvensjon som etter menneskerettsloven gjelder som norsk lov».

- (39) Strand Lobben-dommen i EMDs storkammer er en avgjørelse som omfattes av denne bestemmelsen. Kritikken fra flertallet – syv dommere – i flertallsfraksjonen retter seg mot den konkrete behandlingen av saken. Jeg viser til oppsummeringen i HR-2020-661-S avsnitt 104 og kommer nærmere tilbake til dette senere.
- (40) Spørsmålet er imidlertid om dommen gir grunnlag for å begjære gjenåpnet *kjennelsen fra Høyesteretts ankeutvalg* eller om begjæringen prosessuelt må fremsettes for tingretten og rettes mot tingrettens dom.
- (41) I flere avgjørelser fra Høyesteretts ankeutvalg er det fastslått at for ankenektelsesbeslutninger er gjenåpningsadgangen begrenset til feil ved den rettergang som ligger til grunn for beslutningen. Dersom begjæringen gjelder en kjennelse fra Høyesteretts ankeutvalg som forkaster anke over lagmannsrettens ankenektelse, må – med andre ord – feilen ved rettergangen knytte seg til behandlingen av saken *for ankeutvalget*, jf. Rt-2012-1917 avsnitt 5.
- (42) Når § 31-3 første ledd bokstav d leses i sammenheng med § 31-2 tredje ledd, er det etter mitt syn naturlig å legge til grunn at et vilkår for gjenåpning av ankeutvalgets kjennelse er at EMD har fastslått at saksbehandlingen for Høyesteretts ankeutvalg innebar en krenkelse av konvensjonen. Paragraf 31-3 første ledd bokstav d bygger på den tidligere bestemmelsen i tvistemålsloven § 407 første ledd nr. 7 bokstav b, hvor dette kom tydeligere til uttrykk. Her var det presisert at det måtte dreie seg om saksbehandling «som ligger til grunn for avgjørelsen».
- (43) Jeg viser også til drøftelsen i forarbeidene av de hensyn som tilsier at gjenåpningsbegjæringen rettes mot dommen i førsteinstansen når feilen er begått der, se NOU 2001:32 A Rett på sak side 441 der det heter:
- «Etter utvalgets oppfatning er den beste løsning at en gjenåpningsbegjæring på grunn av nye bevis eller andre forhold ved behandlingen i førsteinstansen rettes mot dommen i førsteinstansen og ikke mot beslutningen om nektelse. Det vil gjerne være enklere å vurdere det grunnlag som påberopes i forhold til en begrunnet dom enn en ubegrunnet beslutning om nektelse. Dessuten gir reglene om gjenåpning av dommen den beste regulering av vilkårene for å få en rettskraftig avgjort sak tatt opp på ny. Vilråene for å nekte anken fremmet av realitetsgrunner er strenge, fordi avgjørelsen innebærer at man avskjærer adgangen til vanlig realitetsbehandling i en ordinær overprøvingssituasjon, før dommen er rettskraftig. Når saken først er endelig avgjort, gir det et mindre treffende vurderingstema for avgjørelsen hvorvidt nye opplysninger leder til at det ikke lenger er klart at anken ikke kan føre frem. Dette kan lett føre til at terskelen for å ta saken opp på ny blir for lav, sammenliknet med vilråene for å angripe dommen i første instans. ...»
- (44) I tilknytning til dette peker jeg på at hvis det er spørsmål om gjenåpning av en avgjørelse i Høyesteretts ankeutvalg som forkaster en anke over samtykkenektelse, «beror spørsmålet om gjenåpning på om Høyesteretts ankeutvalg nå – på et selvstendig grunnlag – finner at anken over lagmannsrettens nektelsesbeslutning ikke vil føre frem», jf. Rt-2014-536 avsnitt 9. Som fremholdt av Tvistelovutvalget i det jeg har gjengitt, er dette et annet og mindre treffende vurderingstema enn tingrettens vurdering av om en gjenåpning vil føre til en endring av *dommens realitet* av betydning for parten.

- (45) Etter dette *oppsummerer* jeg min forståelse av § 31-3 første ledd bokstav d slik: Når det begjæres gjenåpning av en kjennelse fra Høyesteretts ankeutvalg på grunnlag av en dom fra EMD, er det et vilkår for å ta gjenåpningsbegjæringen under behandling at det i dommen er fastslått at saksbehandlingen i ankeutvalget har krenket partens rettigheter etter EMK.
- (46) Jeg går etter dette over til å se hvilken saksbehandling EMDs kritikk retter seg mot.
- (47) I Strand Lobben-dommens avsnitt 81 til 121 er det gitt en redegjørelse for behandlingen av As begjæring 29. april 2011 om opphevelse av omsorgsovertakelsen og kommunens begjæring 13. juli 2011 om fratakelse av foreldreansvaret og samtykke til adopsjonen, som begynte med fylkesnemndas vedtak 8. desember 2011 og endte med kjennelsen i Høyesteretts ankeutvalg. I avsnitt 203 uttales det at domstolens vurdering skal skje i lys av «the case as a whole». Med dette siktes det til at storkammeret ikke bare vurderte denne siste saken, men også tok i betraktning behandlingen av den forutgående omsorgsovertakelsen, jf. avsnitt 148 og 152, jf. HR-2020-661-S avsnitt 152.
- (48) I avsnitt 215 angis det at domstolens vurdering vil være konsentrert om tingrettens dom 22. februar 2012:
- «Bearing in mind the limitations on the scope of its examination as described in paragraphs 147 to 148 above, the Court will centre its examination on the City Court’s review as reflected in its judgment of 22 February 2012, which ultimately gained legal force on 15 October 2012 when the Supreme Court Appeals Board dismissed the first applicant’s appeal ...».
- (49) I de påfølgende avsnittene – 218 til 224 – vurderer storkammeret særlig *tingrettens* konkrete behandling av saken. Deretter konkluderes det slik i avsnittene 225 og 226:
- «225. Against this background, taking particular account of the limited evidence that could be drawn from the contact sessions that had been implemented (see paragraph 221 above), in conjunction with the failure – notwithstanding the first applicant’s new family situation – to order a fresh expert examination into her capacity to provide proper care and the central importance of this factor in the City Court’s assessment (see paragraphs 222-3 above) and also of the lack of reasoning with regard to X’s continued vulnerability (see paragraph 224 above), the Court does not consider that the decision-making process leading to the impugned decision of 22 February 2012 was conducted so as to ensure that all views and interests of the applicants were duly taken into account. It is thus not satisfied that the said procedure was accompanied by safeguards that were commensurate with the gravity of the interference and the seriousness of the interests at stake.
226. In the light of the above factors, the Court concludes that there has been a violation of Article 8 of the Convention in respect of both applicants.»
- (50) Det fremgår av det jeg har gjengitt, at kritikken fra flertallet i hovedsak retter seg mot *tingrettens* beslutningsgrunnlag og begrunnelse. Selv om kjennelsen i Høyesteretts ankeutvalg avsluttet saken for norske domstoler, er det ikke holdepunkter for at EMD mener at også saksbehandlingen i Høyesteretts ankeutvalg var konvensjonsstridig. Etter mitt syn fører dette til at det er tingrettens dom som må begjæres gjenåpnet – slik A også

har krevd i den parallelle gjenåpningsbegjæringen – og at begjæringen om gjenåpning av kjennelsen i Høyesteretts ankeutvalg må avvises.

Sakskostnader og konklusjon

- (51) C og B er innvilget fri sakførsel og har nedlagt påstand om at det offentlige tilkjennes sakskostnader for Høyesterett, jf. tvisteloven § 20-8 første ledd. Kravet er på 166 950 kroner. Kommunen har ikke satt frem krav om dekning av sine sakskostnader. Saken har reist prinsipielle spørsmål og har velferdsmessig betydning for A. Etter mitt syn bør da det offentlige ikke tilkjennes sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd.
- (52) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Begjæringen om gjenåpning avvises.
2. Sakskostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.

- (53) Dommer **Steinsvik:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (54) Dommer **Arntzen:** Likeså.
- (55) Dommer **Kallerud:** Likeså.
- (56) Dommer **Indreberg:** Likeså.
- (57) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Begjæringen om gjenåpning avvises.
2. Sakskostnader for Høyesterett tilkjennes ikke.